

1972

Fischer Annie zongoraestje Kecskeméten*

Koncertbeszámoló írójának mindig megtisztelő és nagyszerű feladat, ha Fischer Annie művészetét méltathatja. Már megjelenésének rokonszenves egyszerűsége, játékának a művek tartalmi-zenei lényegének mélyére hatoló volta is megragadó. Sőt, talán éppen ebben áll művészetének leglényegesebb vonása. Ebben a mélyen költői, minden magamutogatástól és hivalkodástól mentes egyszerűségben. Ugyanakkor az élet zenében megnyilvánuló sokfélesége és változékonysága szólal meg muzsikálásában, emberközeli hozva az alkotók legszemélyesebb vallomásait: A zene minden rétegét képes feltárni: a fenséges ünnepélyességet (Händel: G-dúr chaconne), a világot derűsen szemlélő, az élet szeretetét hirdető alkotó kedélyének olykor tragikusan drámai elborulásait (Mozart: F-dúr szonáta), a gigászi küzdelmet, s közben a humánus melegséget (Beethoven: Appassionata), a kétarcú, kétegyéniségű költői lélek szerelmes és tündért ábrándjait, a sorsot elviselő, de vele szembe nem szálló heroizmusát (Schumann: Szimfonikus etűdök).

Mindezekhez olyan eszközökkel és zenei érzékenységgel közeledik Fischer Annie, amely egyedülálló a magyar zongoraművészetben. A dallamok és ritmusok karakterének világos rajza, majd egy-egy jelentős jellegzetes harmóniafordulat finom és árnyaltan színes kiemelése ragadja meg a hallgatót. Mégsem veszik el a részletekben, hanem a nagyobb zenei egységek, tételek, egész művek ellentétekben kibontott egységét és folyamatát adja. Ilyen szempontból volt a hétfői este legnagyobb élménye a Schumann-mű alkotótársi színvonalon megvalósított előadása.

A játékán fellelkesült, a színházat zsúfolásig megtöltő közönség tapsait hasonlóan nagyszerű, megrendítően szép előadásban Chopin: g-moll balladájával hálálta meg a művésznő.

* Petőfi Népe, 1972.11.01., 3. o.